

7.43x32.38	1	עמוד 3	מעריב - המגזין	02/02/2020	71834988-8
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

דעות מעריב

« ד"ר חיים משגב

שעת כושר

אין להמתין להסכמת הערבים, שמאז הקמת המדינה דחו כל הצעת פשרה. יש לעשות כעת את מה שהיה עושה ללא ספק בן גוריון בזמנו. ריבונות עכשיו

ריבונות – עכשיו. זה צו השעה. אין להמתין להסכמתם של הערבים לקבל את מה שהוצע להם. כך היה נהוג דוד בן גוריון. כך נהגו מנהיגי של הזרם שניקש לקבוע עובדות בשטח במקום להמתין לאיזו התגלות שמימית שתבטיח את הכוס המלאה בבת אחת. בנימין זאב הרצל היה חלק מהזרם האחר בתנועה הציונית; זה שהעדיף מדיניות על פני עשייה. גם זאב ז'בוטינסקי דגל באותה השקפה. ההיסטוריה מראה ששני האחרונים טעו. המהססים תמיד נשארים מאחור. בן גוריון ראה אחרת את הדרך שבה צריכה לצעוד התנועה הציונית. מבחינתו לוקחים את מה שמציעות אומות העולם, ולא ממתנים לחזון אחרית הימים. כך הוא נהג לאחר שוועדת הלורד פיל המליצה את מה שהיא המליצה ב־1937 וכך הוא נהג לאחר שהתקבלה תוכנית החלוקה ב־1947.

גבולותיה של המדינה היהודית נראו או כמו ציור של ילד קטן שמבקש להראות להוריו שהוא כבר יודע לצייר. אבל מנהיגי של הזרם הבן־גוריוני בתנועה הציונית ראו במה שהוצע להם – בניגוד, אגב, לראשי הזרם האחר ובהם אנשי רוח רבים – את תחילת התגשמותו של חלום בן 2,000 שנה. זה היה רחוק מאוד ממה שדובר עליו בכתב המנדט שנמסר לבריטים לאחר מלחמת העולם הראשונה – אבל בן גוריון הכריע. הוא לא שעה לאוהד רות. הוא הכריז על הקמתה של המדינה היהודית מתוך ידיעה שההתנגדות הערבית תוביל למלחמה שבסופה גבולותיה ייראו אחרת לגמרי.

אין צורך בהחלטה של מליאת הכנסת או בחקיקה מיוחדת. מספיקה החלטת ממשלה

חלפו הרבה מאוד שנים מאז, ולא מעט מלחמות. הערבים דחו כל הצעת פשרה. הם אף פעם לא רצו להתפשר עם הישות היהודית. הם רצו בסילוקה מן האזור; מה שבוודאי כבר לא יקרה לעולם. גלגלי ההיסטוריה נעו קדימה ואין כל רדף להחזירם לאחור. על השטחים שנכבדו

שו במלחמת העצמאות יושבים מיליוני יהודים. זכות השיבה אף פעם לא הייתה רלוונטית; מה שהופך את כל השיח על פשרה של שלום עם הערבים למשהו של עולם לא יקרום עור וגידים. וזה מחזיר אותי לראשית הדברים. יש לעשות כעת את מה שהיו עושים ללא ספק בזמנו בן גוריון וחבריו – מחילים את הריבונות הישראלית על כל השטח שעליו מדובר בתוכנית המאה של נשיא ארצות הברית. הדין מאפשר זאת. אין צורך בהחלטה של הכנסת או בחקיקה מיוחדת. מספיקה החלטת ממשלה. זה מה שקובעת פקודת סדרי השלטון והמשפט משנת 1948: המשפט, השיפוט והמנהל של המדינה יחולו בכל שטח של ארץ ישראל שהממשלה קבעה בצו.

היועץ המשפטי לממשלה יודע את זה. בסמכותה המלאה של הממשלה המכהנת לעשות זאת. העובדה שבעוד כמה שבועות יתקיימו בחירות כלליות, אין בה מאומה. בנימין נתניהו, מי שהוביל אותנו בכישרון ער הלוים, צריך לעשות את הפסיעה הנוספת. אין להמתין לעוד שעת כושר. זאת השעה.

גבולותיה של המדינה היהודית יהיו במקום שבו נמצא הבית היהודי האחרון ביישוב הכי מבודד, על הגבעה הכי חשופה לרדף חות ולגשמים. זאת המציאות שאותה ביקשו להכתיב אבות הציונות הפרקטית. זהו ריאליזם נקי, צרוף – התיישבות בכל מקום שאפשר להתיישב בו. וכך נהגו, למרבה המזל, גם ראשוני גוש אמונים. הם רצו מגבעה לגבעה ונלחמו בערכאות המשפטיות. הם התדפקו על דלתותיהם של שרים וניצחו. מאות אלפי היהודים שיושבים כיום ביהודה ובשומרון ובירושלים רבתי מכתיבים את הגבולות החדשים.

זה אולי לא יקרה בימי חיי – אבל אני בטוח שזה עוד יקרה. חזונם של נביאינו עוד יקום ויהיה. את הארץ המובטחת אין לקחת מהעם היהודי. ●